

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ИЗДАЊЕ ЗА КУЛУ

КУЛА, ЈАНУАР, 1998, ГОДИНА VIII, БРОЈ 490
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

Завршени још једни срамни председнички избори у Србији КОМУНИСТИЧКИ КЛАН ОСТВАРИО ПЛАН

Председник Србије је коначно „изабран“. „Усређитељ“ грађана Србије, Милан Милутиновић, заседе на председнички трон. Заседе тамо где га не би устоличила ни рођена мајка у својим најбољим мајчинским жељама. И он сам дуго ће се чудити шта га снађе. Чудиће се какве су то небеске прилике учиниле да он, Милан Милутиновић, Милошевићев паж и послушник, морално и интелектуално далеко исподпросечни становник Србије, постаде председник Републике. Боље, паметније, честитије људе од њега срећемо сваки дан, на сваком кораку. Многи грађани Србије по свим људским квалитетима стручније и боље би обављали посао који Милутиновић треба да обавља у наредних пет година. Кројиће он, током свог мандата, судбину многих грађана Србије којима, по свим људским вредностима, није дорастао. Пет наредних година грађани Србије гледаће његово „продуховљено“ лице. Слушаће његове муцаве „интелектуалне“

говоре, који су зачињени поштапалицама које најбоље одсликавају његове способности. Председниковаће он без осећања стида и срама. Неће се ни осврнути на чињеницу да је нелегално, захваљујући бешчашћи и крађи, дошао тамо где му није место.

А бешчашћа и криминалних радњи у предизборној кампањи, и за време самих избора, било је на претек. Стаза бешчашћа има свој почетак, али нема краја. Први корак на тој стази стрмоглаво води ка бешчасном бескрају. Том стазом, журећи ка коначном исходу, промарширала је чета плаћених букача, углавном чланова СПС-а, која је са највећег домаћег врха добила задатак: **СВА СРЕДСТВА СУ ДОЗВОЉЕНА ДА СЕ СПРЕЧИ Др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ ДА ДОЂЕ НА МЕСТО ПРЕДСЕДНИКА СРБИЈЕ.** Међународна заједница је дала зелено светло за све мутне радње којима ће режим зачинити изборе.

И сва средства бејаху употребљена. Отвори Слободан Милошевић и Социјалистичка партија Србије Пандорину кутију. Излетеше из ње све силе зла и почеше да марширају стазом бешчашћа. Огрнуше се Милутиновићев агитатори СРАМОМ и прионуше да заврше погани посао за своје налогодавце. Предизборна кампања, а нарочито ова последња, извуче из аветињског мрака, који нам донесе СПС, гомиле њих. Државна телевизија, и сви остали државни медији, широм отворише врата свакој врсти неморала. Настаде хајка и покуда на способног и честитог Војислава Шешеља какву свет није забележио. Хајка коју су нацисти извршили над комунистима и Јеврејима после паљења Рајхстага, ни изблиза се не може упоредити са овом комунистичком хајком.

Тешко би било набројати све белосветске хохштаплере којима камера и микрофон дадоше шансу да из себе избљују и последњу кап

ма заборавим имена, али сам у томе делимично успео) изригаше своје поганство. Телевизија и штампа је то уредно бележила и обнародовала уочи самих избора. Војиславу Шешељу није пружена шанса да све то демантује. Није му пружена чак ни шанса да у директном сучељавању покаже колико је супериоран у сваком погледу у односу на комунистичког кандидата Милана Милутиновића.

Знали су да су тако, по својој вољи, испрали мозак бирачком телу, али за сваки случај употребиле су и резервну варијанту. А та резервна варијанта зове се Косово. За крају гласова социјалистима је Косово увек био Елдорато.

БОЈ НА КОСОВУ

Српски радикали, Давидовић Стево из Куле, по налогу Српске радикалне странке крену на Косово да брани бирачку кутију од скрнављења Милутиновићевих поданика.

Укрца се он са још 60 радикала у аутобус и крену. Сви срећно стигоше до Грделичке клисуре. Ту их, код мотела Цеп, заустави полиција која поче да тренира строгају. Рекоше возачу да је негде успут, а не рекоше где, згазио човека. Обираше око аутобуса безброј пута. Прегледаше и снимеше сваки његов делић не би ли открили трагове „злочина“. Пошто не открише ништа, наредише им

да прате полицијска кола. Стигоше тако у Владичин Хан и зауставише се пред полицијском станицом. Издепарисше натанане сваког путника и не нађоше ништа што заслужује апс. Онда поново прегледаше аутобус и „установише“ да не смеје кренути даље док се не изврши технички преглед. Технички преглед почиње у 7 часова, а сви они морају до 6 часова стићи на бирачка места. Свесни какву им је државна мафија, у спрези са полицијом,

Наставак на страни 2

отрова. У цеђењу своје моралне беде нарочито су били ревносни Милорад Вучелић, Жељко Симић, Душан Матковић... Ову прву двојицу Милошевић је својевремено одшутирао од себе као последњу гамад, а онда им пружио ногу, којом их је ударао, да је покајнички љубе. Да би ту пружену част оправдали, и доказали лојалност ВЕЛИКОМ ВОЂИ, сервираше нам, а и да не трепнуше, гомилу бескруполоних лажи на рачун Војислава Шешеља и српских радикала. Вучелићи, Симићи, Матковић и тушта и тма других (трудио сам се да им сви-

Наставак са стране 1

припремила замку, радикали нашоше решење у превозу железницом. Ушоше у воз и пријатно се изненадише кад он крену. Били су убеђени да воз неће кренути док полиција не изврши технички преглед свих вагона. Стиже Стево у Прешево у 6 часова. До Буковице, села које је од Прешева удаљено око 10 километара, и где је послат да штити бирачку кутију од сорте погане, требао га је одвести домаћин, радикал из Прешева. Седоше у кола, али их на излазу из куће заустави „брижна“ полиција.

„Установише“ да кола без техничког прегледа не смеју мрднути с места. Запути се Стево пешке, а Стево је давно превалио 60-ту годину, и стиже на бирачко место са два сата закашњења. Затече набубрену и од стида поцрвенелу бирачку кутију. Бранила се кутија од социјалистичких авети, али се не одбрани. Прегледа Стево бирачки списак и установи да је за протекла два сата од 409 гласача, колико је уписано у бирачки списак, већ гласало њих 305!!! Касније ће се установити да су сви гласали за Милана Милутиновића. Зачуди се Стево, али мрки и накомтрешени чланови би-

рачког одбора, окупљени око бирачке кутије, не дадоше му много простора за реаговање. Обазре се лево и десно, провири и напоље, али не откри трагове људског штампеда. Ни трага од претходне гужве ревносих гласача. Од тада па до 20 часова не дође ни један гласач. Напомињем да је читаво село настањено Шиптарима, а зна се како они поране на изборе да обаве своју грађанску дужност и какав им је однос према србијанским властима.

Ова невесела прича, која говори о боју на Косову, има донекле срећан завршетак. Стево је донео записник са, додуше, покраденим гласовима, али је извукао живу и здраву главу. Нису га батинали!

Многи други учесници боја на Косову нису били такве среће. страдања српских радикала у овом боју било је безброј. Привођења, затварања, застрашивања, премлаћивања, избацивања са бирачког места, и свих других видова тортуре над људима, било је толико да би се о томе могла написати позамашна књига. Биланс свега тога је најмање 285.000 покрадених гласова којима Милутиновић украси своју председничку столицу. ШТО ЈЕС', ЈЕС', НА-

ЈБОЉИ ЈЕ СПС!

Срби по други пут изгубише битку на Косову. Да се то деси, потрудили су се потомци цара Лазара, Милоша Обилића, браће Југовића. Они погнуше главу пред нечастивом силом, пољубише скуте и руке тој сили и ордији и оставише Косово издајницима српског народа. Коначно, и за сва времена, а то ће скоро будућност показати, Срби са Косова, крадући гласове за Милутиновића, потписаше сопствену смртну пресуду. Срамно издадоше сами себе. На Косову ће друмови пожелети Срба, али Срба нигде неће бити.

Биће времена за кајање. Али биће касно. Када опусте српске куће, Косово ће ући У СРПСКУ БАЈКУ.

Народни приповедач ће градити овакву причу: Била једном једна земља. У њој је живео један народ. Дође једном у ту земљу човек који би изабран за председника захваљујући украденим гласовима и...

Крај се зна.

Тацовић Слободан,
портпарол Општинског одбора
СРС Кула

Памфлет Марка Ракочевића које је објавила „Кулска комуна“ 25. децембра 1997. године

У Србији завршени председнички избори

СРБИЈА ЈЕ ИЗАБРАЛА

„Није овај народ толико мутав да не би знао да изабере правог човека и да, без обзира на све еуфорије, приче, обећања и замлаћивања, препозна прави пут и определи се за сигурнију и бољу будућност, за своју будућност.“ То је управо порука коју нам је пре неколико дана телефоном као жељу пренела колегиница из Шумадије, са намером да нас охрабри, да нам ублажи страх, неизвесност и забринутост за исход избора који су управо завршени као најлепши и најсветлији, а пре свега највреднији поклон за све који су се са надом и ишчекивањем, са великом неизвесношћу гледали на исход ове вишемесечне велике изборне трке. Имали смо први па други круг, па онда опет први па други круг, избора имали смо осамнаест па два кандидата, па онда седам, па опет два кандидата, и опет два круга и опет тако у круг. Излазили смо на биралишта, па се враћали кући са надом да смо учинили праву ствар, да смо бар испунили своју грађанску и патриотску дужност, а нисмо знали ни очекивали да то наш комшија није учинио и да нема намеру то ни да учини. Управо због тога нашли смо се поново на биралишту, па поново кући са надом...

Сада је све завршено и као што би један средњовековни филозоф рекао „народ је добио владу какву и заслужује“. Оно што је изгледало далеко дође близу или постаде наша стварност, сада је све као на длану, сада је све кристално јасно и чисто. Изборни резултати су и у нашој општини и у округу управо одраз свести и расположења бирача. Тако је уосталом и у целој Србији. Резултати ће се, природно конкретније сагледати и дубље анализирати а сигурно је да ће бити и предмет ангажовања и путоказ будућег рада за све па и самог новоизабраног председника. Нас ће свакако интересовати пре свега наша средина и наши бирачи. Анализираће се бирачка места једно по једно, тражиће се узрок успеху и неуспеху, тражиће се разлози и кривци и за пораз и за победу. Једни ће очекивати подршку и помоћ, други ће ћутати и присећати се тока избора и крајњих резултата. Хоће ли Липар поново тражити и добијати помоћ за халу, за дом, за школу, хоће ли Нова Црвенка добити нови пут, кад и како, хоће ли Крушчић с правом рачунати и далје на несобичну подршку и помоћ од стране Владе и „наших људи одозго“, шта је са Црвенком и како је успела да мобилише

праве снаге и направи преокрет, шта је са Кулом, је ли то још једна велика победа, шта ће се ново у њој градити, је ли Сивац био само привидно подељен, хоће ли Крстур и даље бити доследан, хоћемо ли се и којим темпом укупно боље развијати. Криза је прошла, а воз развоја наилази. Хоћемо ли успети да спремни ускочимо у један од његових вагона, или ћемо остати на перону и немо гледати и чекати нека будућа времена. Све је то увек, баш као и сада посебно, зависило и зависи искључиво и једино од нас самих, од тога са колико озбиљности и одговорности прилазимо обавезама. Није тачна теза „ма шта ћу ја да гласам кад то и онако не зависи од мене“. Показало се да и те како зависи од свих скупа и од сваког понаособ и да је свачији глас велики и вредан као кућа. Да није тако не би наша општина сакупила 5.182 гласа више за кандидата левог блока, па не би ни изборна јединица 8 Сомбор укупно за 18.614 гласова дала више управо овом кандидату. На крају не би ни Милан Милутиновић тако убедљиво тријумфовао и постао председник Србије. Зависило је то од сваког гласа посебно.

М. Ракочевић

Оснивач и издавач: Др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник: Синиша Аксентијевић, заменик главног и одговорног уредника Петар Димовић

Редакција издања за Кулу:

Уредник: Др Станко Студен, чланови: Слободан Тацовић, Зорица Медић и Бранко Грмуша

Адреса редакције за Кулу: Лењинова 10

Новине „Велика Србија“ уписане су у регистар средстава јавног информисања Министарства за информисање бр. 1104 од 5. јуна 1991. По мишљењу Министарства за информисање бр. 413-01-551/91-01 „Велика Србија“ је производ из Тарифног броја 8, став 1. тачка 1 алинеја 10, за чији промет се плаћа основни порез по стопи од 3%.

ЕЈ, СРБИЈО, ШТА СИ ДОЧЕКАЛА

Ретко се деси да се људско биће утопи у глупости и отрову идеолошке искључивости, као што је то учинио полуписмени, провинцијски скрибман, Марко Ракочевић, у злогукм тексту који је 25. децембра прошле године објавила „Кулска комуна“ под насловом „Србија је изабрала“.

Тај, по карактеру полтрон и лажов, а по памети и опредељењу политички интригант са искривљеном сликом својих интелектуалних вредности, јавно и без стида преброја и подели грађане кулске општине: једне у двадесетпрви век, друге у изолацију, у логоре, да им више никад не падне на памет демократија и слободно изражавање своје воље. Први су гласали за Марковог кандидата и кандидата леве коалиције, други за лидера Српске радикалне странке, др Војислава Шешеља.

Први ће и даље добијати новац у кешу из пуне кесе Милорада Вучелића, и даље ће имати предност код запошљавања, доделе стипендија за децу, студентских домова, станова, плацева за градњи и још, уз све то, и потпуну доминацију у јавном животу.

Други, али пре свих грађани Липара, Нове Црвенке и Црвенке, живеће у мраку, газиће блато, живеће без довољно хране и воде за пиће и, што је најгоре, без запослења.

Али, верујте ми на реч, није крив, иако је одговоран, батаљени крушчићи мазгаљ - Марко Ракочевић. Наместили су му његови. Наместили су му да би га се лакше решили и да би се потврдило правило да се комунисти узајамно прождиру као немани на морској пучини. Јер оно што је јавно саопштио беспаметни, ћосави купусан, тајно је била главна предизборна стратегија СПС-а и ЈУЛ-а.

У кампањи пред председничке изборе, у децембру прошле године, комунисти су се служили свим и свачим: лажима, уцељивањем, батинама, корупцијом. Али и удварањем. То је за нас, који се професионално бавимо политиком, било и једино изненађење.

На њихове суфемизме, претње, претераности, магловитости, ситне варке, па и крупне лажи, већ смо навикли. Али удварање на најбољи начин показује колико су се комунисти уплашили српских радикала и демократских промена, којих се боје више од затвора, и више од лудница за које су многи зрели.

Израђујући социјализам као свој „природни“ модел комунисти су нас плашили, пљачкали, понижавали, тукли и затварали, али нас нису убедили у исправност своје политике. Јер, ако нас делима за пола века нису убедили, како ће лажима и обманама за неколико година?

Зашто бисмо и сада веровали њиховим лажима кад никад до сад нисмо? И није питање какав ће програм понудити грађанима. Биће он добар, мора бити, јер најчешће није њихов, него својатају делове програма Српске радикалне

стране. Питање је чиме могу гарантовати да ће га остварити и преточити у оно што се зове интерес бирача и свих грађана наше државе.

Комунисти чак, и то је нека срећа у несрећи, ни властите идеје нису умели да реализују, а камоли идеје српских радикала које ће и без тога одлучујуће допринети њиховом дефинитивном силаску са политичке сцене у Србији.

А што се председничких избора тиче, 21. децембра прошле године, у мазохистичком трансу самоуништења, Србија је брутално и немилосрдно покрадена и силована пред очима целокупне домаће, европске и светске јавности. Експлицитним ставом међународне заједнице да једино са Војиславом Шешељем, као председником Србије, не би могла да сарађује, отворена су врата изборним крађама које је државно-политичка мафија, у спрези са полицијом, некажњено извршила.

Том крађом комунисти су бацили под нове Устав и законе Републике Србије које су сами усвојили, показујући тиме да су главне политичке тековине, уместо на изборима и регуларним парламентарним радом, остваривали ванинституционално крађом и улцимним демонстрацијама.

21. децембра 1997. године у овој Шок Држави, још једном је обешчашћено све што је имало клицу и потенцијал демократских промена: слобода у фази рађања, демократија у самом зачетку напори српских радикала да се српски народ и сви грађани Србије укључе у савремене токове развоја привреде, економије, науке, технологије...

Комбинованим атацима на вољу и свест бирача: испирањем мозга путем државне телевизије, уценама и претњама, крађом гласачких листића и личним ангажовањем Слободана Милошевића, исфорсиран је, најзад, избор Милана Милутиновића који ће на србијанској политичкој сцени имати исто толико значаја колико и задња собарица у трећеразредном хотелу. Милан Милутиновић најбоље зна да неће моћи ништа одлучити без Милошевићевог одобрења. Јер, познато је, једну државу, између осталог, чине: војска, полиција, судство и банкарство. Сва четири најважнија елемента искључиво држи Слободан Милошевић. Пред дилемом: хоће ли се искомпромитовати институција избора, или ће се одржати аутархични престиж Слободан Милошевић - зна се шта има предност.

Након избора, уместо председника, Србија је добила на овој високој функцији улез - лажног цара Шћепана Малог - који нема других политичких квалитета осим комунистичке опседнутости влашћу. Навили су искомпроми-

товани унуци и прауници мајстора Јосипа Броза да владају милом или силом. Поштенним или непоштенним изборима. Свеједно им је. Комунисти су лажирани изборе 1945. Запад им је прогледао кроз прсте. Лажирају их и данас, и опет им се гледа кроз прсте. Запад се боји национално свесних Срба. Њих је компромитовао 1945. и за њима је и данас издао потерницу у Босни. Целокупна међународна заједница не може са национално свесним српским радикалима, али може са комунистичким мангупима. Са мангупима се увек нагоди на штету српског народа. Оно од чега Запад зазира то је православље, словенство, наша свест о упућености на Русе. То је разлог што је помагао Титове комунисте. Због тога помаже и њихове наследнике. Запад је ту доследан!

Изборна порука Милана Милутиновића: „И Србија и свет“, огољена је лаж чије тежине је у овом тренутку свестан и задњи становник наше државе.

У Србији никад није било теже. Грађани се возе аутобусима у којима су услови нехумани и за превоз стоке. Радници не примају плате месецима. Деца су хронично гладна и због тога заостају у развоју. Пензије касне. Болесници, који иду у болнице, морају да понесу лекове, санитарски материјал и храну. Леже у болницама запуштени и упишани јер немају шта да пресвуку. Омладина је изгубила наду у будућност. Перспективу види једино у бежању из ове луднице.

За само месец дана наша земља је доживела пуно драстичних доказа да смо од света далеко и да се налазимо у дубокој међународној изолацији. Избачени смо са конференције у Кјоту, сами смо напустили конференцију у Бону, САД нам не скида санкције којима смо везани као сужњи у ланце, Европска унија нам је укинула трговинске повластице...

Слаба је наша држава. А оног ко је слаб, и зец запишава. Стога ценећи напоре што су их комунисти током пола века уложили у пропаст Србије и српског народа, имајући при том у виду да им је то и била историјска намера, и да су пред историјом и Богом криви и одговорни, ми српски радикали од њих ништа не захтевамо. Само им желимо да се од те напорне, погубне и издајничке политике одморе.

Њима је потребан одмор од политике, а Србији и српском народу одмор од њих. Зато им поручујемо оно што је Кромвел поручио парламенту у предвечерје енглеске револуције: „Исувише сте дуго овде седели за оно мало добра које сте нам дали. Идите! За име Бога идите! И да вас наше очи више никад не виде.“

др Станко Студен,
народни посланик

ИЗВЕСНИ М. РАКОЧЕВИЋ ПРИЗИВА ДУХ „ШАРВАРА“

Неки дан, 25. децембра 1997. године, на католички Божић, изашла је „Кулска комуна“. На наше великог запрепашћење, на првој страни, у уводнику, са потписом извесног М. Ракочевића, написано је толико глупости са каквим се човек ретко среће, а да су објављене на званичном месту.

У еуфоричном тексту говори се о „великој“ победи, на председничким изборима Милана Милутиновића, као о победи која ће решити све наше десетогодишње патње и тешкоће. Као да нам је стандард скочило, да божићне и новогодишње празнике можемо прославити као људи и домаћини, а не као беда и задња фуџара. Као да је привреди процветало. Као да смо, малте не, добили дугогодишњи крвави тешки рат.

Али то није толико важно. Не може се од свакога тражити да буде коректан, умерен, скроман, интелигентан и професионалан, али да се једној будали дозволи да на првој страни, до сада угледне „Кулске комуне“, објави толико глупости, то је крајње изненађујуће.

Међутим, не би реаговали на глупости извесног М. Ракочевића, да се у његовом „уводнику“ не осећа пробудени дух коњц-логора „Шарвар“. Логора у коме су, фашистичком заслугом, провели велики број становника Липара и Нове Црвенке од 1941. до 1945. године. Многи су заувек остали у Шарвару.

Шта значи: „Хоће ли Липар поново тражити и добијати помоћ за халу, за дом, за школу, хоће ли Нова Црвенка добити нови пут, када и како хоће, хоће ли Крушчић с правом рачунати и даље на несесбичну подршку од стране владе и „наших људи одозго“. Ово су речи из „уводника“ извесног М. Ракочевића.

Значи укинути школе, домове и путеве за Липар и Нову Црвенку, као и сваку подршку Крушчићу. Укинути им сваку помоћ, па нека иду куда хоће. Нама не требају.

Шта им друго преостаје, него Шарвар?

Није ли ово, помало, профашистички. Није ли то атак на, српска насеља. Атак на живаљ који у Липару и Новој Црвенки потиче од српских добровољаца, који су, несесбично жртвујући животе, створили ову земљу 1918. године. Није ли то атак на становнике Крушчића, претежно Црногорце, Ровчане, Морачане, који могу сакупити одликовања и ордења из претходних ратова, чија би тежина у килограмима, сигурно претекла тежину целокупне фамилије извесног М. Ракочевића.

Можда је извесни М. Ракочевић добио задатак од Мила Буковића, по оној: „Ти ружи горе, а ја ћу доље“.

др Станко Студен, народни посланик одборник у СО Кула

Све грађане кулске општине, а посебно изборне јединице бр. 6 која обухвата следеће улице: П. Кочића, Игманску, Исе Секицког, 51. дивизије, Истарску, С. Сремца, Крајишку, Вука Караџића и Кумровачку.

ПОЗИВА

да присуствују Збору бирача који ће се одржати у петак, 30. јануара 1998. године у великој сали Скупштине општине, са почетком у 17 часова. На Збору бирача ће, између осталог, бити речи о актуелној политичкој ситуацији у Србији, и у Кули, о висини стопе издвајања за комуналне услуге, о асфалтирању улица: Игманске, П. Кочића, Косовске; о изградњи пешачке стазе у улици Исе Секицког и о другим актуелним питањима.

Општински одбор СРС Кула

ПОЗИВА

Све чланове и симпатизере да **12. фебруара лета господњег 1998.** својим присуством увеличају свечаност поводом крсне славе Српске радикалне странке – **Света Три Јерарха.**

За све информације обратити се свом председнику Месног одбора или у канцеларији Општинског одбора СРС Кула, Лењинова 10, **најкасније до 5. фебруара**

*Поштовани народни посланиче Станко Студен,
У прилогу Вам шаљемо одговор на помфлетски „уводник“ извесног М. Ракочевића, објављеном у „Кулској комуни“ 25.12.1997. године.*

Молимо Вас да наш одговор објавите у листу „Велика Србија“. Потписали смо се са „група грађана“, јер то стварно јесмо. Не припадамо ни једној политичкој организацији, али смо на позицијама свеколиког српског препорода.

Као група грађана ни у којој сфери друштвеног живота не представљамо ништа посебно, али против неких глупости устајемо.

Вама смо се прво обратили јер нам је жеља да будемо стални сарадници „Велике Србије“, наравно под називом „група грађана“. Уколико не желите нашу сарадњу, а то ћемо видети кроз необјављивање нашег одговора, нећемо Вам замерити.

С поштовањем,

Ваша група грађана

Оваквим својим ставом извесни М. Ракочевић, или они који стоје иза њега, придружују се белосветском олошу који у задње време свим расположивим средствима удара по српском народу, његовој историји, култури, традицији. Најпосле, по његовој држави са тежњом да је развије, уништи и претвори у некакав Лихтенштајн.

Можда је извесни М. Ракочевић, од мистера Кола и Кинкела и њиховог савеза „фоксдојчера“, добио задатак да припреми терен за њихов повратак на ове просторе.

Све ово извесног М. Ракочевића, или онога ко већ стоји иза њега, смрди на прикривено аутономаштво чији је циљ стварање Савеза Подунавских Земаља на челу са „Хабсбургерима“, у којем би сигурно, извесни М. Ракочевић добио истакнути положај коњушара.

Е неће моћи, извесни М. Ракочевић, или ко већ стоји иза тебе. Мислимо да си, овог пута, правно посао без крчмара.

Ми ти опраштамо и молимо драгог Бога да ти опрости, јер ти стварно не знаш шта радиш.

СРБИЈА ЈЕ ВЕЧНА ДОК СУ ЈОЈ ДЕЦА ВЕРНА!

Група грађана

Поштовани господине Станко Студен,

Молимо Вас да у наредном издању листа „Велика Србија“ објавите у целости овај наш одговор господину Марку Ракочевићу, директору „ИПЦ“ Кула на његов текст објављен у „Кулској комуни“ 25. децембра 1997. године под насловом „Србија је изабрала“.

КРУШЧИЋКИ ШЕРИФ И ЛИПАРСКИ ИНДИЈАНЦИ

Господине Ракочевићу, Ви вероватно нисте при чистој памети када сте онакву глупост могли да напишете и објавите на насловној страни нашег листа „Кулска комуна“, 25. децембра 1997. године. У том тексту Ви отворено претите једном делу становника кулске општине грађанима Липара и Нове Црвенке.

МИ знамо да сте Ви, господине Ракочевићу, то урадили из идеолошких разлога, јер сте један и низу полтрона леве коалиције из кулске општине.

Питате се, од кога ће сад становници Липара да траже новац који им је потребан за халу, дом и школу.

Господине Ракочевићу, Липар је, ако не знате, у предизборној кампањи добио 150.000 динара. Али од кога и из које касе? Тај новац је дао, од Вас већи режимски полтрон и политички камелеон, муцави Милорад Вучелић, и то је део новца који је са наших грбача отела ова власт.

Господине Ракочевићу, морате знати да становници Липара нису овце, него људи, а ти људи добро знају да су то њихове паре које супретходно отете у много

већем износу.

Читајући Ваш текст схватили смо да Ви Липар у будућности замишљате као један резерват, сличан индијанским у Америци, само што би био ограђен бодљикавом жицом. Вероватно би на улазу у село стајала велика капија са јаком стражом, крај које би могао проћи само онај који има пропусницу, коју би вероватно Ви издавали. Само да знате, господине Ракочевићу, нити сте ви шериф, како замишљате, нити је Липар Дивљи запад где би ви заводили ред. Нас Липарчане, старе колонисте из српских крајина, не може изненадити резерват ни бодљикава жица, јер то не би био први пут да Ви и ваша партија стављате Србе у изолацију.

Ми Вам, господине Марку Ракочевићу, искрено саветујемо да се обратите психијатру, јер сте луди, или се правите луди. Молимо вас да у наредном издању листа „Кулска комуна“ приложите то уверење.

Док је Срба, и Србије ће бити!

Група грађана Липара